

gość niedzielny

20 VI WIELKANOCY
ROK XL
KATOWICE, 16 MAJA 1971.

Jezus uniósł się w ich obecności w górę i obłok zabrał Go imi przed oczu. Kiedy uporczywie wpatrywali się w Niego, jak wstępował do nieba, przystąpili do nich dwaj mężowie w białych szatach. I rzekli: „Mężowie z Galilei, dlaczego stoicie i wpatrujecie się w niebo? Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba”.

Dz. 1, 9—11

„CZUWAJcie WŁC.
BO MI WŁCIE.
W KTORYM DNIE
PAN WASZ
PRZYJDZIE”

Wytyczona droga

Siewców niezgody znajdziesz wszędzie. Gdziekolwiek podnoszą swój głos, tam rodzą się spory i zatargi, tworzą się ideologie i wzajemnie zwalczające się obozy, rozpada się jedność wspólnoty. Tak bywa w każdej dziedzinie. W dziedzinie życia religijnego również.

Zatarg religijny przedstawiony w I Czytaniu Liturgicznym jest wynikiem niezrozumienia ewangelii przez faryzeuszów, którzy — przyjmawszy chrzest — nie potrafili przestawić się wewnętrznie, poczuwając się nadal do obowiązku przestrzegania przez brzmiałych form rytualnych. Byli to ludzie kierowani jakąś skrajną gorliwością, jakże identyczną z fanatyzmem, niezdolni do żadnej refleksji, ludzie obciążeni wielowiekową tradycją, przywiązali do mechanizmów myślowych czynnych na zasadzie odruchów, pozbawieni całkowicie własnego wysiłku osobistego, zdepersonalizowani, po prostu ludzie — automaty. Obciążeni dziedzictwem faryzejskiego formalizmu pojmowali chrzest nie jako nowe nareczenie, ale jako dodatek do Prawa Mojżeszowego. Zdawało im się, że w stosunku do pogan są uprzywilejowani. Nie umieli pozbyć się zasady uprawiania prymitywnej dyskryminacji, jakże sprzecznej z ewangelią.

Automatyzm, mechanizm, rutyna — to ciągle zagrożenia prawdziwego życia religijnego, tym bardziej niebezpieczne, że pociągają za sobą rygoryzm, który do reszty paraliżuje i wręcz uśmierca każdą przejaw osobistego wysiłku i inicjatywy religijnej. Taką drogą pobożności jest zresztą bardzo wygodna, z góry wyklucza i czyni zbędną każdą formę osobistego udziału w

procesie życia religijnego, uniemożliwia nadanie martwym schematom osobistego piętna, degraduje człowieka, każe mu odgrywać rolę funkcjonariusza w określonych formach rytualizmu. Niewątpliwie są ludzie, którym wystarcza starodawne formy religijności, którzy potrafią ożywić je ładunkiem własnego wysiłku bogobojności. Ale w takich wypadkach nie może być mowy o rutynie czy automatyzmie.

Przybysze z Judei byli przed stawicielami rutyniarzy. Samowolnie szerzyli swoje domorosłe poglądy na sprawy nie od nich przecie zależne, ale stanowiące podstawę Chrystusowej nauki. W dekrete skierowanym przez apostołów do zaniepokojonych chrześcijan jest to wyraźnie zaznaczone: „bez naszego upoważnienia”. Zwrot ten stanowi przestrożę dla wszystkich ludzi kierowanych samowolą w sprawach religijnych, ludzi pozbawionych krytycyzmu w stosunku do siebie samych, uprawiających religijne paractwo, jeśli to tak nazwać można, uzależniających wielkie sprawy Boże od swych ciasnych widnokręgów.

Apostołowie wyjaśniają w dekrete dwie sprawy bardzo proste: Droga do Boga czyli kształt religijności jest wytyczona przez Ducha Świętego i świadków Jego Zesłania, którymi On Sam kieruje. To jedno. Druga sprawa dotyczy sedna zagadnienia religijności. Religijność nie polega na nakładaniu jakiegokolwiek ciężarów wyznawcom Chrystusa. Stwierdzenie to jest wręcz kapitalne, a nawet szokujące dla tych, którym wciąż się zdaje, jakoby wiara i jej konsekwencje wyczerpywały się w znoszeniu niezrozumiałych ciężarów. Dekret apostolski —

ŚWIATEŁ BOŻEGO SŁOWA

VI NIEDZIELA WIELKANOCY
CZYTANIE I Z DZIEJÓW APOSTOLSKICH

W owych dniach niektórzy przybysze z Judei nauczali braci: Jeżeli się nie poddadacie obrzezaniu według zwyczaju Mojżeszowego, nie możecie być zbawieni. Kiedy deszło do niemałych sporów i zatargów między nimi a Pawłem i Barnabą, postanowiono, że Paweł i Barnaba, i jeszcze kilku spośród nich uda się w sprawie tego sporu do Jerozolimy, do apostołów i starszych.

Wtedy apostołowie i starsi wraz z całym kościołem postanowili wybrać ludzi przodujących wśród braci: Judę, zwanego Barsabas, i Sylasa i wysłać do Antiochii razem z Barnabą i Pawłem. Pieliali przez nich pismo tej treści:

Apostołowie i starsi bracia przesyłają pozdrowienie bractwu pogańskiego pochodzenia w Antiochii, w Syrii i w Cylicji. Ponieważ dowiedzieliśmy się, że niektórzy bez naszego upoważnienia wyszli od nas i zaniepokoiłi was naukami, siejąc wam zamęt w duszach, postanowiliśmy jednomyślnie wybrać mężów i wysłać razem z naszymi drogini: Barnabą i Pawłem, którzy dla imienia Pana naszego Jezusa Chrystusa poświęcili swe życie. Wysyłamy więc Judę i Sylasa, którzy powiorną wam usłuchać to samo. Postanowiliśmy bowiem, Duch Święty i my, nie nakładać na was żadnego ciężaru oprócz tego, co konieczne. Powstrzymajcie się od ofiar składanych bożkom, od krwi, od tego, co uduszone, i od nierządu. Dobrze uczynicie, jeżeli powstrzymacie się od tego. Bywajcie zdrowi!

Dz. 15, 1—2. 22—29.

PSALM RESP.: Niech Bóg zmiłuje się nad nami i nam błogosławi; niech nam ukaże pogodne oblicze. Aby na ziemi znano Jego drogę, Jego zbawienie wśród wszystkich ludów. ✠ Niech się narody cieszą i weselą, że Ty ludami rządysz sprawiedliwie i narodami na ziemi kierujesz. ✠ Niechaj Cię, Boże, wysławiają ludy, niech wszystkie narody dają Ci chwałę. Niechaj nam Bóg błogosławi i niech się Go boją wszystkie krańce ziemi.

Ps. 66, 2—3. 5. 6—8.

RESP.: Niechaj Cię, Boże, wysławiają ludy, niech wszystkie narody dają Ci chwałę.

Ps. 66, 4.

CZYTANIE II Z APOKALIPSY ŚW. JANA

Bracia! I uniósł mnie anioł w zachwyceniu na górę wielką i wyniosłą, i ukazał mi Miasto Święte — Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, mające chwałę Boga. Źródło jego światła podobne do kamienia drogocennego, jakby do jaspisu o przejrzystości kryształu: Miało ono mur wielki i wysoki, miało dwanaście bram, a na bramach — dwunastu aniołów i wypisane imiona, które są imionami dwunastu pokoleń synów Izraela. Od wschodu trzy bramy i od północy trzy bramy, i od południa trzy bramy, i od zachodu trzy bramy. A mur Miasta ma dwanaście warstw fundamentu, a na nich dwanaście imion dwunastu apostołów Baranka.

A świątyni w nim nie dojrzałem: bo jego świątynią jest Pan Bóg wszechmogący oraz Baranek. I Miastu nie trzeba słońca ni księżyca, by mu świeciły, bo chwała Boga je oświeciła, a jego lampą — Baranek. Obj. 21, 10—14. 22—23.

ALLELUIA: Jeśli mnie kto miłuje, będzie zachowywał

moją naukę, a Ojciec mój umili go, i przyjdziemy do niego, i będziemy w nim przebywać.

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚW. JANA

W owym czasie rzekł Jezus uczniom swoim: Jeśli mnie kto miłuje, będzie zachowywał moją naukę, a Ojciec mój umili go, i przyjdziemy do niego, i będziemy w nim przebywać. Kto mnie nie miłuje, ten nie zachowuje słów moich. A nauka, którą słyszycie, nie jest moja, ale tego, który mnie posłał, Ojca. To wam powiedziałem przebywając wśród was. A Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec posła w moim imieniu. On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co wam powiedziałem. Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam. Nie tak jak daję świat, ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze ani się nie lęka. Słyszeliście, że wam powiedziałem: Odechodzę i przyjdę znów do was. Gdybyście mnie miłowali, rozradowalibyście się, że idę do Ojca, bo Ojciec większy jest ode mnie. A teraz powiedziałem wam o tym, zanim to nastąpi, abyście uwierzyli, gdy się to stanie.

J. 14, 23—29.

stanowiacy istotną treść I Czytania Liturgicznego — koryguje zasadniczy błąd, popełniany także często przez ludzi wierzących. Stwierdza, że religia nie jest obciążeniem człowieka, lecz bezustannym wysiłkiem jego osobowości.

Mateusz, ewangelista i apostoł, ujął wypowiedź Samego Chrystusa słowami: „Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni

jesteście, a ja was pokrzepię. Weźmijcie moje jarzmo na siebie i ucicie się ode mnie, bo jestem łagodny i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje jest słodkie, a moje brzemię lekkie” (Mt 11, 28—30).

Powyższe słowa są jednoznaczne i całkowicie zgodne z pierwszym dekretem apostoła (patrz str. 2)

IUSTITIA ET PAX

KOMISJE KRAJOWE

Konferencje episkopatów regionalne lub krajowe mają polecenie, by zorganizować na swym terenie komisję dla sprawiedliwości, rozwoju i pokoju lub jedną z już istniejących pokrewnych organizacji rozszerzyć o dodatkowy mandat z poszerzeniem kompetencji i powiększeniem liczby członków.

WSPÓLPRACA

Wymogi i potrzeby międzynarodowej sprawiedliwości i rozwoju w pojęciu szeroko zakrojonego rozwoju całego człowieka wzywają do ścisłej współpracy ze wszystkimi organizacjami w obrębie Kościoła i poza nim:

Spoleczna reforma, wymagająca nowych form na płaszczyźnie narodowej, regionalnej i światowej, oraz przekazywanie Chrystusowego słowa i Chrystusowej miłości, Jego sprawiedliwości i pokoju w obecnym świecie pracy i pieniądza, polityki i kultury, musi dokonywać się przez obywateli, podatników, specjalistów i robotników, jednym słowem przez laików.

Dlatego Komisja utrzymuje ścisły kontakt z „Consilium de Laicis”, które zostało założone specjalnym Motu proprio. Obie instytucje mają tego samego przewodniczącego i zastępcę, ale różnych sekretarzy, członków i konsultorów. Przez Consilium de Laicis i przy jego pomocy Komisja szeroko rozprowadzi po słannictwo Papieża „o postępie i rozwoju ludów” pomiędzy wszystkie ruchy i organizacje laickie.

Ścisła ekumeniczna współpraca ze wszystkimi chrześcijanami — szczególnie poprzez światową Radę Kościołów — już dobrze się rozwija.

Wspólnota chrześcijańska musi także kontaktować się z innymi wielkimi religiami i ideologiami, i to za pośrednictwem kompetentnych sekretariatów (w Rzymie), szczegól-

nie sekretariatu dla niechrześcijan.

Iustitia et Pax podejmuje tak samo próby współpracy z międzynarodowymi organizacjami (Organizacja Narodów Zjednoczonych, Europejska Wspólnota Gospodarcza, Organizacja Jedności Afryki itp.) oraz ze zrzeszeniami prywatnymi i zawodowymi, ruchami laickimi itp.

Komisja zasięga rady i współpracuje z dykasteriami Rzymu, do których należą zagadnienia rozwoju i ewangelizacji świata. Chodzi tu przede wszystkim o S. Congregatio de Evangelisatione Gentium.

Właśnie tzw. trzeci świat zajmuje poczesne miejsce w pracach tej Kongregacji, podobnie jak w pracach Iustitia et Pax. Misjonarze odgrywają wielką rolę na polu popierania rozwoju, pokoju i sprawiedliwości społecznej.

Ważna jest także współpraca ze zgromadzeniami zakonnymi, konkretnie z Unią Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich i Żeńskich (USG i UISG) oraz z SEDOS, które jest prywatnym sekretariatem zgromadzeń misyjnych. Współpraca ta ma dwa aspekty: najpierw rola, jaką odgrywają Zgromadzenia w gospodarczo rozwijających się krajach (Zachodnia Europa i Ameryka Północna) oraz ich rola w krajach rozwijających się w Afryce, Azji, Ameryce Łacińskiej i na Dalekim Wschodzie.

Populorum progressio (13): „Kościół Chrystusowy, mając bardzo wielkie doświadczenie w sprawach ludzkich i będąc jak najdalej od mieszania się do rządów państw, zmierza tylko ku jednemu, a mianowicie, by pod kierownictwem Ducha św. Poczestwiecia prowadzić dalej dzieło samego Chrystusa, który przyszedł na świat, żeby dać światło prawdzie, żeby zbawiać, a nie sądzić, żeby służyć, a nie żeby Jemu służyć” (por. J. 3, 17; Mk 10, 45).

A ponieważ Kościół po to został założony, aby już tu na ziemi utworzył królestwo niebieskie, nie zaś, by posiadał panowanie ziemskie, stwierdza się otwarcie, że istnieją dwie odrębne od siebie władze, a każda z nich — mianowicie kościelna i świecka — jest w swoim porządku suwerenna. Znajdując się jednak w rzeczywistości pomiędzy ludźmi, Kościół „ma obowiązek badać znaki czasów i wyjaśniać w świetle Ewangelii”. Stąd, łącząc się z ludźmi w ich najlepszych dążeniach i bolejąc nad tym, że ich nadzieje często są daremne, Kościół pragnie im pomagać w osiągnięciu największego rozkwitu i w tym celu przedkłada im to, co jemu jest właściwe, a mianowicie: uniwersalne spojrzenie tak na człowieka, jak i na sprawy ludzkie”.

Ks. J. Schütte
(opr. J. W.)

ŻYC ZAWSZE!

Kiedy niespodziewanie staniesz oko w oko z nieszczęściem, przypomnij sobie słowo Pisma:

„Marność nad marnościami — wszystko marność”.

Tak — wszystko przemija. Przemijają stworzenia, przemijają zdrowie, przemijają piękno, przemijają sprawy uważane za tak ważne... pozostaje Bóg.

Wtedy wybija godzina obrania Go jako jedynej najwyższej wartości swojego życia.

I — co z tym nierozłączne — rozpoczęcia życia według Jego nakazów.

Kochać.

Kochając zrozumiesz wiele spraw i zobaczysz wówczas, że ziota nie przewodnią Twojego życia, która wydawała Ci się być przetrwana, ciągnie się dalej świetlaną smugą tak jak dawniej.

Życie bowiem może zostać przerwane, lecz Bóg, który jest samym Życiem, żyje zawsze.

I tak samo ci, którzy w Nim zaszezepili swoje własne życie.

Ewangelia i kultura

Między Objawieniem bożym a kulturą zachodzi wiele związków. Bóg bowiem, objawiając się ludziom aż do pełnego utożsamienia się ze swym wcielonym Synem, przemawiał i przemawia do wszystkich rodzajów kultury i wszystkich epok.

Dlatego też Kościół, który w ciągu wielu wieków poznał zmieniające się warunki życia, umiał skorzystać z jego różnorodnych skarbów, by głosić Dobrą Nowinę Chrystusową wszystkim narodom, by ją wyraźniej ukazać, bardziej pogłębić i doskonalej wyrazić zarówno przez obrzędy liturgiczne, jak różniczkowane życie wspólnoty wiernych.

Ale pomimo tego, że jego działalność rozwija się wśród wszystkich narodów i krajów świata, nie jest on związany i wewnętrznie uzależniony od żadnej rasy lub narodu, od żadnego sposobu ich życia czy obyczajów dawnych i nowych. Wyrwale wierny swej tradycji i świadomy powszechności swego posłannictwa, może wejść w kontakt z różnymi cywilizacjami, zarówno wzbogacając siebie, jak i przyczyniając się do ich duchowego rozwoju. Dobra Nowina Chrystusowa stale odnawia życie człowieka, usuwa błędy i zwalcza zło wynikające z nieustannej pokusy do grzechu. Dzięki bogactwu swych nadprzyrodzonych darów rozwija we wnętrzu człowieka wartości duchowe i cechy właściwe każdemu narodowi i każdej epoce, wzmacnia je, udoskonala i rozbudza wewnętrzną wolność człowieka.

W żaden sposób nie można pominąć milczenia faktu, że Kościół zapisał swe istnienie w samym sercu ludzkości. Jego przyszłość przechodzi z konieczności przez teraźniejszość, a jego siła i jego wierz na miłość leży w jego prawdomówności i wierności posłannictwu zawartemu w Ewangelii.

R. Voillaume

tłum. Z. Cierniakowa

(dok. ze str. 1)

łów, zniewolonych do zabrania głosu przez ludzi pojmujących opacznie ewangelię. Zawierają również podstawowe elementy życia religijnego: przyjąć do Chrystusa — wziąć jarzmo — uczyć się nowych horyzontów serca. Każda z tych czynności stanowi oschny wysiłek osobisty, którego celem jest pokrzepienie i ukojenie dane człowiekowi przez samego Chrystusa. Bo Jego jarzmo jest słodkie, a brzemień lekkie.

Religijność polega więc na wielorakim wysiłku osobistym, a nie na wymyślaniu coraz to nowych ciężarów, na komplikowaniu spraw prostych, gmatwaniu własnych pomysłów z myślami Bożymi do

tego stopnia, że ludzkie wyobrażenia z czasem zacierają całkowicie zasadniczą myśl Bożą. Bóg jest dobry i prosty, rozumie człowieka, ustala swoje wymagania proporcjonalnie do jego możliwości. Kto inaczej pojmuje życie religijne, sprzeniewierza się woli Chrystusa, zniekształca Jego prawdę.

Pokusa do przeinaczania i komplikowania prostej nauki Chrystusa trwa. Wszelkiego rodzaju formy rygoryzmu szerzone w rodzinach i społecznościach parafialnych, jednostronności i przejawiania takich czy innych prawd ewangelicznych to tu, to tam, brak szerokiego oddychu ewangelicznego, drobniostkowość i drobiazgowość w sprawach, które wymagają serca, małoduszność, kramikarstwo i szereg innych jeszcze sposobów uszczuplania Bożej myśli —

wszystko to Chrystus Pan napieczętował dosadnie, gdy uczonemu w Piśmie w czasie obiadu w domu pewnego faryzeusza oświadczył: „I wam, uczonym w Prawie, biada! Bo wkładacie na ludzi ciężary nie do uniesienia, a sami jedynym palcem ciężarów tych nie dotykacie” (Łk 11, 46). Ludzie chcieliby sami wytyczać drogę, nie pamiętając o tym, że są one już ustalone przez Pana Jezusa.

W dzisiejszej ewangelii Pan nasz charakteryzuje bliżej tę swoją drogę. Zapewnia nas, że Jego drogi są drogami miłości i pokoju, drogami radości i obecności Ducha Świętego. W Kazaniu na Górze znajdujemy inne określenie Chrystusowej drogi przez życie. Droga ta jest wąska, ale

pewna, bo prowadzi do Boga.

Jan ukazuje w swej wizji ostateczny cel, ku któremu zmierzają drogi Boże — niebo. Uderzają nas w tym opisie imiona dwunastu pokoleń synów Izraela i imiona dwunastu apostołów Baranka, z których pierwsze są wypisane na bramach nieba, drugie na jego fundamentach. Jan w ten sposób zaznacza uszczęśliwiającą nieprzemijalność pokoleń ludzkich, które podjęły wysiłek ewangelicznego ukształtowania życia, podobnie jak wypisane imiona apostołów Baranka wyrażają przekonanie wizjonera, że Bóg rejestruje wysiłek każdego człowieka na wytyczonej przez Baranka drodze miłości i wiary w obecność Ducha Świętego, na drodze pokoju i radości.

J. Stachowski

ŻYCIE KOŚCIOŁA

WIETNAM

Na zakończenie seminarium w Sajgonie, w którym uczestniczyło 82 młodych księży przybyłych z 6 diecezji Wietnamu Środkowego, ogłoszono dokument odnoszący się do spraw zaangażowania duchowieństwa w warunki, w jakich znajduje się obecnie Wietnam Płd. W dokumencie tym księża deklarują przede wszystkim zgodę na decyzję podjętą przez Synod Biskupów w Płd.-Wschodniej Azji, w Manili na Filipinach, jak również wyrażają swą radość z rezolucji biskupów wietnamskich odnośnie do zrzenia się przywilejów wypływających z ustaw o reformie rolnej i ze zwolnienia ze służby wojskowej księży i zakonników podczas wojny. (w)

BURUNDI

W celu polepszenia warunków życiowych mieszkańców Burundi biskup Bururi założył w swojej diecezji Ośrodek Pomocy Wiejskiej. Ośrodek posiada wzorowe gospodarstwo, parę zakładów rzemieślniczych, magazyn, młyn oraz kilka innych rodzajów przedsiębiorstw. Poza tym, dzięki bogatemu programowi nowo utworzonego ośrodka w Bururi, miejscowe dziewczęta będą mogły korzystać z kursów wychowania dzieci, higieny i gospodarstwa domowego. (w)

AKRA

Biskupi Nigerii opublikowali list, w którym wyrażają wdzięczność dla chrześcijan z Ghany za ich hojną pomoc, okazaną w trudnym okresie po zakończeniu nigerijskiej wojny domowej. Chrześcijanie Ghany przesłali na ręce Światowej Rady Kościołów, Międzynarodowego Czerwonego Krzyża oraz międzynarodowego Caritas sumę 960 tys. dolarów na zaspokojenie najpilniejszych potrzeb ludności Nigerii, wycieńczonej krwawym konfliktem. Dopiero teraz, pisze Sekretarz generalny Sekretariatu Katolickich Biskupów Nigerii, Episkopat kraju dowiedział się o szlachetnym geście bratniego Kościoła i pragnie podkreślić, że pomoc ta nadeszła od państwa afrykańskiego, które samo znajduje się w trudnych warunkach ekonomicznych. (w)

Z WATYKANU

W dniu 16. IV. 71. Ojciec św. przyjął na prywatnej audiencji ministra spraw zagranicznych Węgierskiej Republiki Ludowej, p. Janosa Petera. W toku rozmowy, którą określono jako szczerą i pożyteczną, poruszono zagadnienia międzynarodowe i sprawę stosunków między Kościołem a państwem oraz między Stolicą Apostolską a rządem węgierskim. Spotkanie przebiegło w konstruktywnej i przyjacielskiej atmosferze. (H)

gierskim. Spotkanie przebiegło w konstruktywnej i przyjacielskiej atmosferze. (H)

DUBLIN

W Irlandii trwają przygotowania do uroczystości 700-lecia przybycia tam pierwszych karmelitów. Główna uroczystość odbędzie się 15 sierpnia br. Uroczystości te wraz ze Mszą św. będą transmitowane przez telewizję. (w)

ZGON STRAWIŃSKIEGO

W dniu 6. IV. 1971 r. zmarł w Nowym Jorku w wieku 88 lat jeden z najwybitniejszych kompozytorów współczesnych — Igor Strawiński, związany z naszym narodem więzami głębokiej sympatii. Do najznakomitszych jego utworów muzycznych należą opery i balety takie, jak „Ognisty Ptak”, „Petruszka”, „Święto Wiosny”. W jego bogatym dorobku kompozytorskim znajdują się także utwory z zakresu muzyki religijnej. (H)

CIĘKAWY WYDAWNICTWO

„Kościół wśród narodów” — to wspólny tytuł szeregu monografii, których wydawanie rozpoczęło ostatnio wydawnictwo Grünewald w Moguncji. Monografie te są opracowywane pod kierunkiem ekspertów z różnych krajów i kompetentnych instytucji kościelnych. Ukazały się już tomy o Kościele w Afryce i Indiach, a w druku znajduje się studium poświęcone Kościołowi w Stanach Zjednoczonych. (H)

Z CZĘSTOCHOWY

W kilku kościołach Częstochowy odbywa się wyższy kurs teologii dla inteligencji katolickiej. Wśród poruszonych zagadnień znajdowały się: Człowiek jako istota religijna, obecność Boga w świecie, w historii i w życiu człowieka, człowiek i wartości transcendentne. Jeden cykl konferencji poświęcony został zagadnieniom dogmatycznym i moralnym. Kursy te, prowadzone przez specjalistów, pozwolą słuchaczom na zapoznanie się w ciągu trzech lat z głównymi problemami nauki chrześcijańskiej. (K)

Z AUSTRII

Walkę z pornografią, narkomania oraz brutalnością głoszonych ostatnio w Wiedniu, a podpisanych przez 20 organizacji religijnych i świeckich. Organizacje te rozwijają potężny ruch, który planuje zorganizowanie referendum ludowego na temat potrzeby zwalczania tych szerzących się w Austrii plag. (H)

W Wiedniu odbyło się posiedzenie Konferencji Episkopatu Austrii. Przedmiotem obrad były sprawy związane z życiem i działalnością księży oraz problemy sprawiedliwości społecznej na świecie. Ponadto omówiono działalność Austriackiego Instytutu Dusz pasterskiego. Szczególną uwagę poświęcono wymianie opinii i doświadczeń pomiędzy poszczególnymi konferencjami episkopatów krajów Europy. W obradach wziął także udział — w charakterze obserwatora — ks. abp Józef Pogacnik z Lubljany. Wiceprzewodniczący episkopatu Jugosławii. Uprzednio bowiem, w myśl wskazań ostatniego Soboru, episkopaty Austrii i Jugosławii postanowiły poszerzać między sobą wzajemne kontakty, szczególnie przez udział swoich przedstawicieli na posiedzeniach biskupów. (K)

WSPÓLNA WIELKANOC

W tym roku wspólnota katolicka w Grecji nie obchodziła uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego w dniu 11 kwietnia. Za zgodą Stolicy Apostolskiej Rada Episkopatu Grecji przesunęła tę uroczystość na niedzielę 18 kwietnia w tym celu, by ją obchodzić wspólnie z Kościołem prawosławnym według kalendarza juliańskiego. (K)

ŚWIĄTYNIA POD WODĄ

Grupa pletwonurków zbudowała na dnie jeziora Bracciano w okolicy Rzymu, na głębokości 20 metrów, kościół pod wezwaniem Miłości Bożej. Jest to pierwsza we Włoszech świątynia pod wodą. Z powierzchni jeziora prowadzi do niej specjalny tunel. Poświęcenie świątyni miało nastąpić z początkiem maja. (H)

„WSPÓLNOTY RELIGIJNE W JUGOSŁAWII”

Pod powyższym tytułem ukazała się w Jugosławii książka, która wywołała duże wrażenie. Książka ta zawiera dane statystyczne oraz omawia z punktu widzenia prawnego i teologicznego 27 grup wyznaniowych istniejących w tym kraju. Książka ta została opracowana przez specjalistów katolickich, prawosławnych, baptystów i niewierzących. Jeden z rozdziałów książki poświęcony jest sprawom religii w państwie socjalistycznym, a jeden ruchowi ekumenicznemu. We wstępie do dzieła przewodniczący Chorwackiej Komisji do Spraw Wyznań zaznaczył, że autorzy tej zbiorowej pracy są zwolennikami wzajemnego poszanowania i współpracy między różnymi grupami religijnymi, jak również w stosunkach między Kościołami i państwem. (K)

PATRIARCHA KOŚCIOŁA KOPTYJSKIEGO

Nowym patriarchą Kościoła koptyjskiego — prawosławnego w Etiopii został wybrany Teofilos, dotychczasowy biskup Charraru. Cesarz Etiopii Haile Selasie zatwierdził wybór nowego patriarchy dokonany przez przedstawicieli wiernych i duchowieństwa Kościoła koptyjskiego. Siedziba patriarchy znajduje się w Addis Abebie. (K)

Z USA

Przewodnicząca związku szpitali katolickich, siostra Mary Moritz, na zebraniu w Bostonie oznajmiła, że zakonnicy i siostry zakonne prowadzą 24% szpitali w Stanach Zjednoczonych. Pracuje w nich 11 tys. zakonników i zakonnic. W ubiegłym roku przebywało w katolickich szpitalach 5 i pół miliona chorych. (K)

Z KUBY

Ostatnio na Kubie udzielono święceń kapłańskich 15 diakonom a dwóch księży otrzymało sakrę biskupią. Nowo wyświęceni kapłani pochodzą z 6 diecezji. Od 12 lat nie wyświęcono w ciągu jednego roku tak licznej grupy kapłanów. Powiększająca się liczba kubańskich kapłanów napawa tym większą radością, że na Kubie 1 kapłan przypada na ok. 38 tys. ludzi świeckich. Episkopat kubański jest najmłodszym episkopatem świata. Przeciętna wieku członków Konferencji Episkopatu Kuby wynosi 45 lat. (S)

PODZIĘKOWANIE

Panu Bogu dziękujemy za otrzymanie łaski. Matce Bożej za ich wyjednanie. Duchowieństwu za odprawienie Mszy św. i błogosławieństwo biskupie, dzieciom, krewnym, znajomym, sąsiadom za życzliwość z okazji naszych złotych godów małżeńskich składamy serdeczne „Bóg zapłać”

ANASTAZJA I WIKTOR GOLIKOWIE
ŁAZISKA ŚRÓDNIE, W KWIETNIU 1971 R.
ELŻBIETA I JAN KUBISTOWIE
KATOWICE-BRYNÓW, W KWIETNIU 1971 R.

OGŁOSZENIE

Poszukuję niewykwalifikowanej krawcowej. Katowice, Warszawska 63a/1 tel. 328-12

Organista dyplomowany, dobry głos, przyjmie posadę. Adres w redakcji.

ODWOLANI DO WIECZNOŚCI

Sp. TEODOR KUCZERA
w 77 roku życia, ojciec 5 dzieci, wśród nich ks. Bronisława Kuczerę, dziadek 4 wnuków. Zaopatrzony św. Sakramentami 6.4.1971 r. w Markłowicach. Pochowany na cmentarzu parafialnym 8.4.1971 r.

Sp. WALENTY WITA
w 83 r. życia † 9.4.71. w Polomiu, pochowany na cmentarzu parafialnym 13.4.1971 r.
Za udział w pogrzebie i pamięć w modlitwie Bóg zapłaci!

Wyd. Kuria Diec. Katowice — Redaktor Ks. Józef Gawor
Adres Redakcji i administracji Katowice, ul. Wita Stwosza 16 II p.

INDEKS 86019 — Cena 0,60 zł.

Cz. Z. G. 1073 22. IV. 71. 80.000 egz.

C-020

Confiteor

I

Wprawdzie byłem wyzuty ze swej świadomości przez kilka godzin nocnego spoczynku, ale zdaję sobie sprawę z tego, że był to spokojny spoczynek dziecka pod troskliwym okiem Ojca. Dlatego już przy pierwszym przeblasku świadomości, u progu nadchodzącego dnia, myśl wznoszę ku Tobie, Boże, wyznając, iż Ty jesteś dla mnie Ojcem i Panem.

Nadchodzący dzień stanowi dla mnie niewiadomą: możliwe, że minie jak tyle innych poprzednich: niosących sukcesy i... porażki — ale możliwe i to, że w nim może się zamknąć kres mojej ziemskiej egzystencji. Nie wiem tego ja. To możesz wiedzieć tylko Ty, Boże, wszak jesteś Panem życia i śmierci.

Wkraczam więc w tę nową niewiadomą, prosząc Cię o wspieranie mnie, aby się nie chwiały stopy moje na ścieżkach prawych...

II

Jak zwykle: praca, obowiązki rodzinne i zawodowe, wiele spraw do załatwienia, ustawiczna gonitwa za czasem itd., itd. Muszę więc niekiedy „przystanąć” w połowie „drogi”, aby się ocknąć, odzyskać świadomość celu swojej ziemskiej egzystencji.

Oto jestem, żyję i czynię wszystko pod Twoim Ojcowskim spojrzeniem. Z Twojej woli dane mi jest to wszystko i z Twojej dobroci wypływa każda chwila mojego istnienia. Ponawiam więc znów swoje wyznanie przed Tobą, Boże: Twoją własnością jestem ja i wszystko, cokolwiek czynię i czym jestem.

W tym znajduję sens mojego istnienia i działania, to napawa mnie optymizmem.

Nie jestem nigdy osamotniony, chociażby mnie wszyscy opuścili albo nie chcieli

zrozumieć, wszak Ty jesteś ze mną i Ty mnie rozumiesz zawsze, bo znasz najskrytsze tajemnice mojego serca. Zdaję sobie sprawę z tego, że nie jestem idealnym ani ja, ani też wszystko cokolwiek czynię. Z tym faktem ciągle się borykam sam i inni także, ale nie wolno mi popadać w zniechęcenie, bezczynność albo rozpacz z tego powodu. To byłoby początkiem tragizmu mojej egzystencji.

Muszę zdawać sobie jasno sprawę z tego, że do Ciebie należę, że muszę być człowiekiem czynu, ustawicznej pracy nad sobą i pracy dla innych — moich bliźnich.

Sam z siebie jednak nie nie mogę, lecz powtarzając za św. Pawłem Apostołem: wszystko mogę w Tobie, Który mnie umacniasz, o Boże!

III

Zmierzchn dnia szybko się przybliżył, szybciej, niż o tym myślałem o świecie.

Jak wygląda obraz mojej osobowości, zarysowany na tle minionych minut i godzin?

Podsumowanie i rozliczenie jest konieczne wszędzie. Inaczej byłby chaos, balagan. Nie mogę dopuścić do tego w moim życiu. Muszę więc zdobyć się na szczerość, zwłaszcza wobec Ciebie, Ojciec, i wobec siebie. Zresztą Ty i tak znasz mnie dokładnie. — Ciebie nie oszukam. Mogę najwyżej oszukać jedynie siebie, a to byłoby czymś zupełnie bezsensownym. To stanowiłoby przecież tamę, uniemożliwiającą mi poznanie tego, jakim się okazałem w ciągu odchodzącego bezpowrotnie dnia.

Tak — muszę się zdobyć koniecznie na pełne pokory i szczerości CONFITEOR — wyznanie dziecka w obliczu najlepszego Ojca-Boga; wyznanie zawierające całą moją osobowość, składającą się tak z plusów jak i z minusów, oraz zawierające synowską uległość i ufną prośbę o pomoc na przyszłą codzienność.

Stefan Zima

W DUCHU SPRAWIEDLIWOŚCI I POKOJU

Z okazji międzynarodowego roku walki z rasizmem i dyskryminacją rasową oraz światowego dnia pokoju 1971, argentyńska komisja katolicka do spraw walki z głodem na świecie przygotowała specjalny program wychowania młodzieży. W programie tym postuluje się wychowanie w duchu poczucia powszechnego braterstwa, pokoju i sprawiedliwości społecznej. Szczególny nacisk położono na uwrażliwienie młodzieży na te problemy społeczne, które nekają kontynent Ameryki Łacińskiej. W programie przewidziany jest m. in. konkurs dla szkół średnich na temat: „Każdy człowiek jest moim bratem”. (K)

Z PÓŁNOCNEGO WIETNAMU

12 marca br. w katedrze w Hanoi ks. Nguen Nang otrzymał sakrę biskupią. Nowy biskup jest ordynariuszem północnowietnamskiej diecezji Xa-Doai. Nazajutrz po sakrze biskup Nguen Nang został przyjęty przez premiera i oficjalne osobistości DRW.

Prasa światowa komentuje ten fakt jako symptom zbliżenia między Państwem a Kościołem w DRW. (S)

KONGRESY MARYJNE W JUGOSŁAWII

W Jugosławii trwają przygotowania do VI Międzynarodowego Kongresu Mariologów oraz do XIII Międzynarodowego Kongresu Maryjnego. Obydwa kongresy odbędą się

w Zagrzebiu: pierwszy w dniach od 6 do 11, drugi od 12 do 15. 8. 1971. Pierwszy z kongresów będzie miał charakter ściśle naukowy. Drugi natomiast — religijno-duszpasterski — odbędzie się pod hasłem: „Matka Boga a świat dzisiejszy”. W związku z tym biskupi Jugosławii skierowali do wiernych gorący apel o głębokie przygotowanie duchowe do tych dwóch spotkań oraz o nadsyłanie przez wiernych wniosków, uwag i propozycji do sekretariatu kongresów maryjnych. (K)

JAN XXIII

Proces informacyjny w sprawie beatyfikacji papieża Jana XXIII został przed sądem kościelnym w Wenecji zakończony w dniu 26.1. 1971 r. Arcybiskup Lotis Capovilla, były sekretarz Jana XXIII, oświadczył, że „osiem lat po śmierci Jana XXIII i pięć lat po zapowiedzi procesu przesłuchano setki świadków w Bergamo, Soffi, Istambule, Atenach, Paryżu, Wenecji i Rzymie”. Niezależnie od procesu informacyjnego tysiące ludzi zajmowało się osobą Jana XXIII, dając słowem i piśmem świadectwo o jego niewyczerpanej wierze w prawdę ewangelii.

PAWEŁ VI

W ciągu 1970 r. papież Paweł VI wygłosił 57 przemówień z okna swej pracowni, przyjął pięć grzymów w 50 generalnych z nich spotkaniach oraz w 102 spotkaniach specjalnych. Ponadto przyjął 15 nowych ambasadorów przy Watykanie.

REFORMA W WATYKANIE

Według oświadczenia przedstawicieli prasy watykańskiej papież wbrew wiekowej tradycji nie nadaje już tytułów szlacheckich osobom szczególnie zasłużonym. Paweł VI zniósł również tradycyjną audiencję wyznaczoną specjalnie dla natrycjatu rzymskiego celem składania wzajemnych życzeń noworocznych. W ramach przeprowadzanej reformy kurii rzymskiej zniesiono wszystkie tytuły szlacheckie. Pius XII był ostatnim papieżem, który stał się zwyczajem utrzymywał w moim. Sam zresztą oświadczył, że jest ostatnim papieżem starych form.

PSALMY W JĘZYKU HINDI

Rektor szkoły muzycznej przyłączonej do uniwersytetu Lucknow (Indie), ks. Jerzy Proksch ze zgromadzenia księży Bożego Słowa, dokonał przekładu psalmów na język hindi i równocześnie skomponował do tekstów melodie. Praca trwała dziesięć lat. Jedną z gazet hinduskich opublikowała prace ks. Prokscha pozytywnie, podkreślając szczególnie współczesność języka przekładu i świeżość melodii.

BRAZYLIA

W miejscowości Carlos Gomez oddany został do użytku miejscowej Polonii nowy kościół. W uroczystości poświęcenia kościoła udział wzięli: ks. hr. Krauze, ponad 30 księży polskiego pochodzenia oraz liczni wierni.

Z ARGENTYNY

Misjonarze pracujący wśród Indian w argentyńskiej prowincji Misiones podjęli szeroko zakrojoną akcję w obronie ostatnich Indian żyjących w lasach dziewiczych. Wszyscy misjonarze zmierzali do tego, by Indianom umożliwić zdobycie stałych osiedli. Obecnie rząd Argentyny popiera

akcję misjonarzy, wyznaczając 2300 hektarów lasu w północnej części prowincji i 1088 hektarów ziemi na południu od stolicy prowincji Pasadas jako rezerwat dla Indian. W całym tym terenie osiedlili się Indianie w liczbie 2.500 osób. Nowi osiedleńcy, którym groziło wymarcie, rozpoczęli w rezerwacie uprawę zboża.

PRAGA

Zabytkowy kościół pod wezwaniem św. Henryka w Pradze, zbudowany w XIV wieku, uległ w ciągu wieków poważnym zniszczeniom. Obecnie władze miejskie podjęły generalny remont jednego ze słynnych obiektów średniowiecznej sztuki sakralnej.

W Czechosłowacji (CSRS) pracuje w duszpasterstwie 353 księży. Liczba zakonników wynosi 7247 osób. W Seminarium Duchownym w Olomuńcu studiuje 270 osób, w Bratysławie 291.

SYNOD KRAJOWY

W ZAGORSKU

Moskiewski Patriarcha zamierza odbyć synod krajowy w klasztorze św. Trójcy w Zagorsku w dniach 30.5.—2.6. 1971 r. Na synodzie tym ma się odbyć wybór nowego patriarchy.

LITURGIA TYGODNIA

Niedziela, 16 maja

VI niedziela Wielkanocy. Msza wt. Gl. Cr. Pref. pasch. kol. biały.

Komentarz do czytań mszalnych I. Znaczny niepokój we wspólnocie chrześcijańskiej w Antiochii wywołały poglądy niektórych przybyszów z Jeruzolimy, którzy głosili, że poganie przed chrztem winni się poddać obrzezaniu. Kościół Jeruzolimski zgromadzony wokół Apostołów odrzucił to wyzwanie, powołując się na szczególną pomoc Ducha Św. w podjęciu tej decyzji (Dz. 15, 1-2 i 27-29).

II. Wizja Nowej Jeruzolimy, miast ta świętego, jaśniejącego Bożą chwałą, oznacza Kościół otwarty dla wszystkich, powszechny. Two rzenie Kościoła rozpoczął Chrystus od powołania 12 Apostołów. Stąd porównanie ich roli do fundamentów budowli (Obj. 21, 10-14 i 23-25).

III. Przed swym powrotem do Ojca Chrystus zapewnia uczniów o powrotnym swym przyjeździe. Wszyscy, którzy miłują Chrystusa i zachowują Jego naukę, są złączeni z Ojcem, Synem i Duchem oraz zostaną obdarowani Bożym pokojem (J. 14, 23-29).

Poniedziałek, 17 maja
Msza z niedzieli lub wt. z ranc Dni Krzyż. Czyt. mszalne: Dz. 16, 11-15; J. 13, 26-16, 4 (BT. 15, 26-16, 4a). Pref. pasch. kol. biały lub fiolet.

Wtorek, 18 maja
Msza jak w poniedziałek. Czyt. mszalne: Dz. 16, 22-34; J. 15, 5b-11 (BT. J. 15, 5-11).

Środa, 19 maja
Msza jak w poniedziałek. Czyt. mszalne: Dz. 17, 15 i 22-18, 1; J. 16, 12-13.

Czwartek, 20 maja
Wniebowstąpienie Pańskie. Msza wt. Gl. Czyt. mszalne: Dz. 1, 1-11; Ef. 1, 17-23; Łk. 24, 48-53. Cr. Pref. o Wniebowstąpieniu. kol. biały.
Piątek, 21 maja
Św. Jana Nepomucena. Msza wt. Czyt. mszalne: Dz. 18, 9-18; J. 16, 20-22a. Pref. o Wniebowst. kol. czerw.

Sobota, 22 maja
Msza z wt. Wniebowst. Czyt. mszalne: Dz. 18, 23-28; J. 16, 23b-28. Pref. o Wniebowst. kol. biały.

Daleś dziś rano słońeczny, Panie,
Nowy dzień jest piękny dzięki Tobie,
a może być piękniejszy dzięki mnie.
Dziękuję za radość, którą mnie obdarzyłeś,
dziękuję za dzień, który mnie zbliża do wieczności.
Gdy patrzę na moje ręce, myślę:
one będą dziś pracowały dla Ciebie,
a wieczorem złożę je,
aby Ci za miniony dzień podziękować.

Barbara M.